

Областний комітет Кіровоградської області
№ 20

Мониторинг

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ
ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII № 140 (2244). ЧЕТВЕР, 25 листопада 1976 року Ціна 2 коп.

ПРИБУТТЯ ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЕВА В БУХАРЕСТ

Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев прибув 22 листопада в Бухарест з дружнім візитом на запрошення Генерального секретаря РКП, президента СРР товариша Н. Чаушеску.

В аеропорту Бухарест-Огопень, прикрашеному державними прапорами Радянського Союзу і СРР, біля трапа літака товариша Л. І. Брежнева тепло вітав Генеральний секретар РКП, президент СРР Н. Чаушеску.

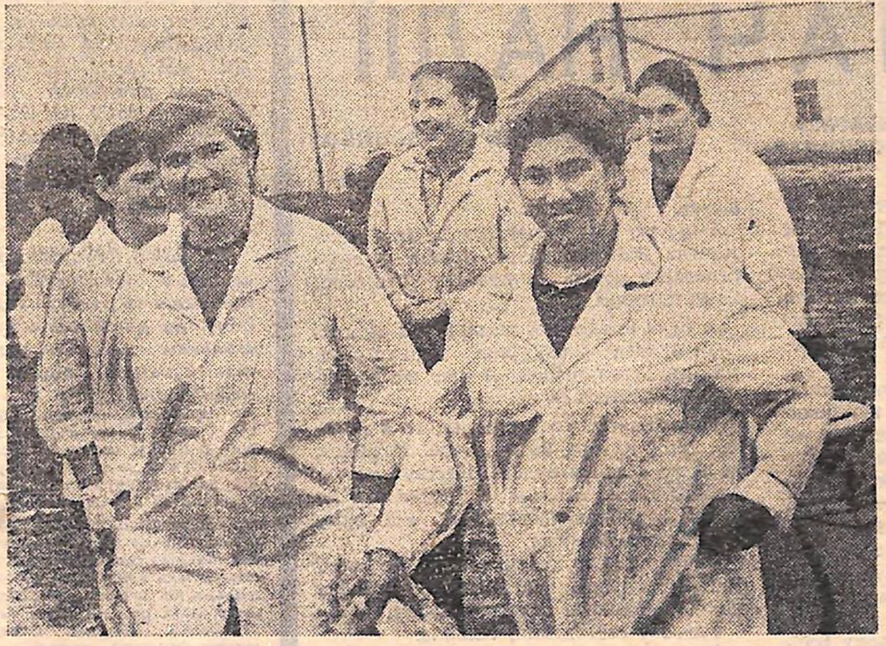
Зустріч Генерального секретаря ЦК КПРС вилася в демонстрацію дружби румунського народу до народів Радянського Союзу.

Того ж дня відбулася перша розмова Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнева з Генеральним секретарем РКП, президентом Соціалістичної Республіки Румунії Н. Чаушеску.

У ході розмови товариші Л. І. Брежнев і Н. Чаушеску почали обмін думками з деяких питань, які становлять взаємний інтерес.

Зустріч товаришів Л. І. Брежнева і Н. Чаушеску проходила в теплій, товариській атмосфері.

(ТАРС).

ОДИН ДЕНЬ ОДИН ДІВЧАТ

РЕПОРТАЖ
ЧЕРВОНОГО
ТИЖНЯ

В ОНИ, перші, були завжди. Та ніколи не було їм легко.

Хтось із них, у флотському бушлаті, першим піднявся на штурм Зимового. Нині важко встановити ім'я цієї мужньої людини, та вона була. Як був отой лейтенант-комісар, що у грізному 1941-му першим став під ворожим вогнем на весь зріст, піднімаючи своїх товаришів в атаку, але так і застиг у пам'яті людській.

Перші разом з Дзержинським боролися проти ворогів революції, з Корчагіним будували вузькоколіяку, з Пашею Ангеліною сідали на трактор. Перші організували колгоспи, боролися з неписьменністю, разом зі Стахановим добивалися рекордів. Перші підкоряли ціліну, прокладали дорогу в космос... І нехай характер подвигу з часом змінюється, та кожен рекорд, кожне визначне трудове досягнення залишається подвигом.

У Золі ПЛОХОТНЮК, Ольги СКИБИЦЬКОЇ та їхніх подруг хороний настрій: день 19 листопада вони відзначили високими виданнями.

Перша молода чотиритисячниця Кіровоградщини Тетяна КОВТУН.

У сім'ї Тетяни КОВТУН. Ох і важка задача! А що як разом над нею поміркувати?

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

чуріна Новгородківського району, стала першою молододо чотиритисячницею Кіровоградщини. Одна з двох тисяч трудівників, котрі на початку року почали змагання на приз газети «Молодий комунар». Усього на кілька днів раніше за Ольгу Козаченко з Олександрівського району переступила вона чотиритисячний рубіж по надоях. Тетяна стала прикладом для молодих доярок області. Її подруги з комсомольсько-молодіжного Зоя Плохотнюк, Ліда Конопацька, Віра Зінченко теж мають реальні шанси стати чотиритисячницями. Це законірно. Адже успіх Тетяни Ковтун зумовлений відмінною роботою всього колективу, який за десять місяців успішно справився з річним планом.

мова про плани, зобов'язання на рік 1977, рік 60-річчя Великого Жовтня.

Тетяна Ковтун:
— Зобов'язуюсь надіти по 4500 кілограмів молока від кожної корови.

Ганна Гринь:
— Важко, для колективу реальним рубіж — 3600 кілограмів.

Ліда Конопацька, Зоя Плохотнюк, Віра Зінченко, Віра Пустовіт, порадились, вирішили боротися за 3700—3800-кілограмові надії.

До 60-річчя Жовтня виконати річний план 1977 року! Така мета молодих доярок колгоспу імені Мічуріна.

особливо тоді, коли лідер — увесь колектив. Який він?

Дівчата з комсомольсько-молодіжної аж надто дружні. Прецінують на совість. Разом не тільки на фермі, а й у свята, у вихідні. Разом відзначають дні народження. Як того тижня, скажімо, Ліді Конопацькій. Підбирали подарунок, теж гуртом. Хотілося щось таке знайти, щоб пам'ятним було...

— Щораз важче стає подарунок підшукати, — усміхається Зоя Плохотнюк. І те вже є, і те. Та що там говорити! У чотирьох моїх подруг — легкові машини. До речі, і Тетяна Ковтун з чоловіком нещодавно «Жигулі» придбали...

Вечері, повертаючись із роботи, забігають доярки до червоного кутка.

(Закінчення на 2-й стор.).

**Перша серед
двох тисяч**

19 листопада цього року друзі вшанували Тетяну Ковтун. Саме вона, доярка колгоспу імені Мі-

19 листопада опівдні

Доярки зібралися у червоному кутку. Йшла роз-

Людей завжди цікавлять складові частини успіху, так би мовити, секрети, якими володіють передовики, лідери змагання. А

НЕ ХОЧУ ЧИ НЕ МОЖУ?..

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

Виступ А. Онуфрієнка «Зумій зацікавити» («Молодий комунар» за 20 листопада) привернув мою увагу тим, що секретар бачить причини відходу деякого з молоді від громадської роботи в недобробах комсомольського активу. Справді, від секретаря, членів комітету комсомолу залежить чимало. Навіть те, як в організації ставляться до розподілу доручень — формально, байдуже чи зацікавлено, важить багато.

Часто мені доводиться готувати до святкових днів лозунги, плакати, оновлені стенди. Разом з нашим художником Олександром Босим займаюся цим із задоволенням. Бо доручення, котре мені дав комітет комсомолу, відповідає моему захопленню, виконую його охоче, на-

віль не задумуючись, що це доручення. Чому ж в інших не так? Думаю, причин тут не так уже й багато. Ось як буває. Приходить на підприємство юнак чи дівчина. Як і заведено, з ним знайомляться члени комітету. Прагнучи залучити новачка до громадської роботи, вирішують: пехай поки що дружинником стане, поточергує, з товаришами, мовляв, швидше познайомиться, якщо ділом корисним разом з ними буде зайнятий. А новачок категорично проти. Ос і конфлікт. Його могло б і не статись, якби комітет не формально, а зацікавлено продумав доручення новому членові колективу. Адже проблема вся може бути лише в тому, що прибулий — студент-заочник і що у нього часу просто не вистачає три-

чі на тиждень чергувати разом з дружинниками. От стійшику б залюбки оформив, так його ж ніхто не запитав, чим би він хотів зайнятися.

Можливо, я трохи згущую фарби. Та це, сподіваюсь, допоможе краще оцінити згубність байдужості у ставленні до людини.

Скажу відверто: у деякого з нас, членів ВЛКСМ, частенько притупляється почуття відповідальності. Ось у нашій організації, наприклад, усього 35 комсомольців. А у пересні майже 50 карбованців внесків зборгували. Василь Телюта, Віктор Білошестий, Лідія Яценко — від шести до десяти карбованців. Та слід було Лідії Яценко нагадати про борг — сплатила. А чому цього не робити без нагадувань? Невже важко. Ні, просто людина, мабуть, часто пронає собі незначні помилки. А не зрештою й породжує безвідповідальність.

На активність членів спілки, безумовно, впливає і підтримка їхніх добрих задумів. Скажімо, створили ми футбольну

команду. Влаштували кілька зустрічей. У гостях і вдома. Та ж на форму, спортивний інвентар коштів потрібні. Хоч і не багато, але ці адміністрація, ці громадські організації не пішли нам назустріч. Це призвело до зриву кількох змагань, а у деякого і відбило охоту займатися спортом.

Одним словом, причини, що викликають нашу пасивність, нібито і є. Та все ж, я переконаний, найбільше залежить від нас самих, від усвідомлення нами свого обов'язку, від уміння через усе життя пронести оте певнопочуття чотирнадцятирічних. Комсомольські ж активісти повинні лише вміло спрямовувати діяльність кожного комсомольця, допомогти вибрати йому справу до душі, зацікавити в роботі організації і тоді, як підкреслював А. Онуфрієнко, не виникне питання про сплату членських внесків за невиконання доручень.

В. МУРИНЦЬ,
слюсар Новгородківського районного об'єднання «Сільгосптехніки».

ОДИН ДЕНЬ ОДНИХ ДІВЧАТ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Взяти художню книгу чи спеціальну літературу почитати. Валентина Прохорова, бібліотекар, двічі на місяць перемиє книги.

Дружба, взаємодопомога — основні риси молодіжного колективу. Прикладі будь ласка. Того ж таки 19 листопада завітав на ферму фотограф. Дівчата заметишилися. Всі ж молоді, гарні. Кожній хочеться залишити якнайкращу пам'ять про сьогоднішній знаменний день, коли в Корбо-Миколаївці підбивають підсумки річного змагання молодих доярок Кіровоградщини.

Жартують, перемовляються. Наче соромлячись одна одної, потай підфарбовують брови. Чаклюють над зачіскою. Не щодня випадає нагода сфотографуватись колективом!

Раптом Зоя Плохотнюк стурбовано накидає халат і поспішає до корівника. В її групі — отелення. А фотограф тим часом розставляє дівчат. Ольга Скибицька помічає, як відлучається Зоя. Про причину вона догадується. На обличчі тривога. Не витримує: «Як же вона там сама?..» Одягається і поспішає слідом. За нею — ще кілька тваринниць. А так усім хотілося сфотографуватись...

Ніякі людські турботи не минають молодих доярок. Зою Плохотнюк, наприклад, над усе непокоїть людська байдужість, черствість. Не може вона змиритися з цим. Нині з подружками намагається розв'язати своєрідну проблему. Є в колгоспі автобус. Водить його Сашко Халаяка. Возить уранці до школи дітей із сусіднього села. Та не здумав заїхати до Корбо-Миколаївки, прихватити місцевих школярів. Йтиме дорогою першошкласник у заметіль — не зупиниться автобус, не візьме. Вже й на засіданні батьківського комітету говорили про це. Поки що не допомогло. Однак молоді матері не кинули справи на півдорозі, звернулися до правління колгоспу.

В успіху доярок — велика частка праці сільських механізаторів. Того ж таки 19 листопада ще одну

«малу механізацію» придумали хлопці. Натягнули провід, приладнали відра з гумовими шлангами — готовий пересувний «душ» для тварин.

А якщо треба, слюсар Сашко Гринь і дружину замінить. Не гірше, ніж у Ганни, у нього виходить. Коли вона була на пленумі райкому комсомолу, ще більше молока надів.

Отак і живе колектив своїми радіощами, турботами. Живе дружно, працює сумлінно.

19 листопада ввечері

У Тетяни Ковтун — гості. Один із них, присівши біля дітей, намагається зав'язати розмову.

— Тебе як звати?

— Серьога! — з почуттям власної гідності відповідає дев'ятирічний хлопчик.

— А ким будеш, коли виростеш?

— Фотографом. Я вже пробував сам знімати. Подобається...

Шестирічна Оленка уважно прислухається до розмови.

— А ти ким будеш? — повертає до неї обличчя гість.

— Буду дояркою! — із серйозністю дорослої відповідає дівча.

х х х

Описано події звичайного осіннього дня — 19 листопада нинішнього року, коли Тетяна Ковтун стала володаркою призу газети «Молодий комунар» «Першій молодій чотиритисячній стартового року десятої п'ятиріччя». Приз залишилася у неї завжди.

Один день одинадцятого тижня трудової вахти комсомолу області. Позаду тиждень, присвячений року 1927, десятирічному ювілеєві Жовтня. Молоді доярки відзначили його новим трудовим звершенням — надали понад тисячу кілограмів молока.

І кличуть перших нові, незвідані висоти, рубежі трудових звершень. Так було. Так є. Так буде.

**Ю. ДМИТРЕНКО,
В. КОВПАК,**
спецкорн «Молодого комунара».

РІК 1927

Рік 1927. Десятий рік Радянської влади. Рік податку суцільної колективізації. Чим зустрічала його наша область?

***

3 ГАЗЕТ ТОГО ЧАСУ

Робітники «Червоної зірки» передали підшефному селу Оситняжці дарунок — сільськогосподарські машини. У відповідь оситняжці подарували червонозорівцям прапор свого села:

— Нехай цей прапор буде міцною запорукою нашої звитки.

***

5 листопада відкрилася радіостанція. 6 листопада дано перший концерт. 7 листопада голова окремий товариш Горбаль вигословив зі студії привіт до селянства округу.

***

За починком робітників заводу

РІК 1927

ТІЛЬКИ ПОДІЯ

«Червона зірка» відкрилася робітничий університет.

***

6 листопада урочисто відкрито хлібний завод центрального робітничого кооперативу «Червоної Жовтень», що випускає та добу 1200 пудів випеченого хліба.

***

7 листопада в приміщенні педагогічного інституту відкрито трудову школу.

***

На 1 липня комсомол охоплює 40,9 процента робітників, 40 проценти селян, 9,9 — наймитів, 2 — кустарів-ремісників.

***

Мар'ївський осередок

ЛКСМУ. З ініціативи комсомольців організовано два колективи ТСОЗ, і машинні товариства в селах Мар'ївці та Зеленому. В них об'єднано близько 50 селянських дворів, що мають загальну площу землі 300 десятин. Керують ними «ж комсомольці, котрі входять до складу рад товариства.

Осередок також узяв участь в організації молочарського товариства в Мар'ївці, яке охоплює 52 двори.

Товариство має свою молочарську майстерню. Організовано два піонерських загони — при Мар'ївській та Юр'ївській трудових школах.

***

У листопаді 1927 року відбувся пленум окружному ЛКСМУ. Розглянуто питання підвищення ролі комсомольської організації в господарському будівництві округу.

ЛЮДИНА КРАЇНИ РАД

СУРМАЧ НАДІЇ

ПИЛИПОВІ ШЕЙЦІ, ОРГАНІЗАТОРУ ПЕРШОЇ АРТІЛІ «СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР».

Монолог сучасника

Через призму років бачу тебе в червонозорівській будівництві, відчайдушного, не по роках зрілого, з передчасним мереживом білого павутиння на скроках. Неспироста на чолі лягли зморшки. Запали у твоє серце ленинські слова про колективне господарство. Народжується в тобі, Пилипе, колективіст.

Знов і знов точаться розмови поміж селянами про комуні, артілі, що появляються в інших селах. «А чим же ми гірші?» — міркуєш ти. Гуртуєш навколо себе селян. А тут саме Глодоська земельна громада почала виділяти групові земельні наділи. «Візьмемося за колективне господарювання?» — запитуєш земляків. Вони вірять тобі. Закладається колектив. Ти просиш аби з району прислали когось на хутір зробити доповідь про організацію артілі. В Козакову Балку прибуває районний інструктор Харченко.

Ти береш слово після нього. Важко тобі, Пилипе, валиш злі куркульські очі. Але такі як ти тобі повірили.

Дванадцять родин, 77,25 десятин землі і 58 ідців — ото й уся артілі. Та це — початок, а починати завжди важко.

Бурхливо струмує життя. Маєте вже затверджений статут артілі. Вас визнали як колектив.

Бачу, Пилипе, як уперше виводиш ти артільців у поле, ваше поле. Вісьмома плугами почали оранку. Пізніше ти напишеш: «Любо було дивитися, як наша артілі енергійно вишла орати пар вісьмома плугами одночасно: куркулі насміхалися: «Орять, орять, будуть ці ділячки знову сталінськими». Ні, не будуть! Знав ти це і цю тверду віру товаришам своїм у серце вселяє.

А весною? «Виділили під колективний засів 18 десятин і 75 сотих. Посіяли суданку і люцерну». Яка це радість була для тебе і твоїх товаришів, організаторів!

1926 року зміцніла артілі. Радість цю залишиш на папері на рік пізніше. «15 серпня ми трактора одержали і гордо пройшли селом під самим носом у своїх порогів. Закричала тоді робота. Швидко зморали ми собі і людям. Посіяли озимі, однією чистосортною пшеницею зайняли 28 десятин. Видало нам округе земельне управління нагороду — 100 карбованців за добрий обробіток пару, а пізніше ми одержали премію на конкурсі просапних. Зовсім повеселішали наші акти-

вісти». Отак ти, Пилипе Шейка, зустрів десятиріччя Жовтня. Такою привів ти свою невеличку артілі до початку суцільної колективізації.

А були ж такі, що не вірили в колгоспи, і чулося знову зле, куркульське: «Ну-ну, літом робите. А чим же ви знимо робитимете?»

Не зважаєш. То в одному, то в іншому кутку хутора бачать тебе. Радішся, де млин ставити будете. Перший колективний млин. А згодом потягнеш до цього люди довколишніх сіл. Усю зиму молоти хліб селянам.

Бачу тебе, колективіста, в році 1927-му. Гордого, змушлого, сурмача надії, впевненого в майбутньому.

Глянь у сьогоднішній, Пилипе.

На зміну артілям, таким, як була організована тобою «Сільський господар», прийшли могутні спеціалізовані господарства. В кожному — десятки тракторів, безліч іншої сільськогосподарської техніки, про котру ти не смів навіть мріяти. Колгоспи і радгоспи володіють тисячами гектарів орної землі.

Як би я хотів зустрітись з тобою, Пилипе! Розповісти тобі про нашу радянську дійсність, вимряну тобою, але таку далеку від тебе в тому 1927-му.

Ти не марно боровся, Пилипе. І в кожній добрій справі, кожному успіху людини Країни Рад — хай буде то трудовий подвиг механізатора, видатне досягнення вченого чи героїзм космонавта — твій вклад — чергове організатора, колективіста, сурмача надії.

Схиляюсь перед пам'яттю твоєю, перед пам'яттю тисяч таких, як ти, Пилипе Шейка. Низько схиляюсь. Бо ти — першотворець історії. Нашої історії. Історії першого у світі соціалістичного колективного господарства. Бо ти — один із першопроходців. А бути ним не тільки почесно, а й важко.

Спасибі тобі, що ти жив на землі, якою ступав сьогодні я, комсомолець років сімдесятих.

Ми будемо гідні твоєї слави, продовжимо справу, котру започаткував ти. Бо ж революція не закінчується. Вона вічна. Як правда Леніна.

М. БОГАТИРЧУК,
комсомолець, шофер колгоспу імені Кутузова Новоукраїнського району.

У ЖОВТНЕВИХ колоннах демонстрантів Світловодська нині вперше крокували вихованці технічного училища № 5 — нового учбового закладу міста над морем. Юнаки і дівчата, карбуючи крок, ішли поруч кадрових робітників.

КОМСОМОЛ — ШЕФ ПРОФТЕХОСВІТИ

ВМІЮТЬ ПРАЦЮВАТИ, ЛЮБ'ЯТЬ УЧИТИСЯ

Іх 250, юнаків і дівчат, що через рік—два (залежно від вибраної спеціальності) прийдуть на завод, стануть токарями, фрезерувальниками, слюсарями. І все життя пам'ятимуть — робітничої майстерності вони навчалися в стінах Світловодського технічного училища № 5. І в училищі, певно, пам'ятимуть їх. Бо вони — перші.

Які вони? Роботяжі. Нещодавно повернулися з колгоспів та радгоспів району, де допомагали трактористам села збирати пізню культури. Слідом за ними пішли листи.

«...Правління, партком, профком і комсомольська організація колгоспу імені Жданова відзначили добру роботу учнів дев'ятої групи технічного училища № 5. Особливо відзначили Володимира Стояновського, Віктора Сердюка, Олександра Мауріна, Віктора Сем'яна та інших юнаків і дівчат, які працювали під керівництвом старшого майстра Анастасія Михайловича Пичугіна. Оголошуємо їм щиро подяку за вітальну допомогу...»

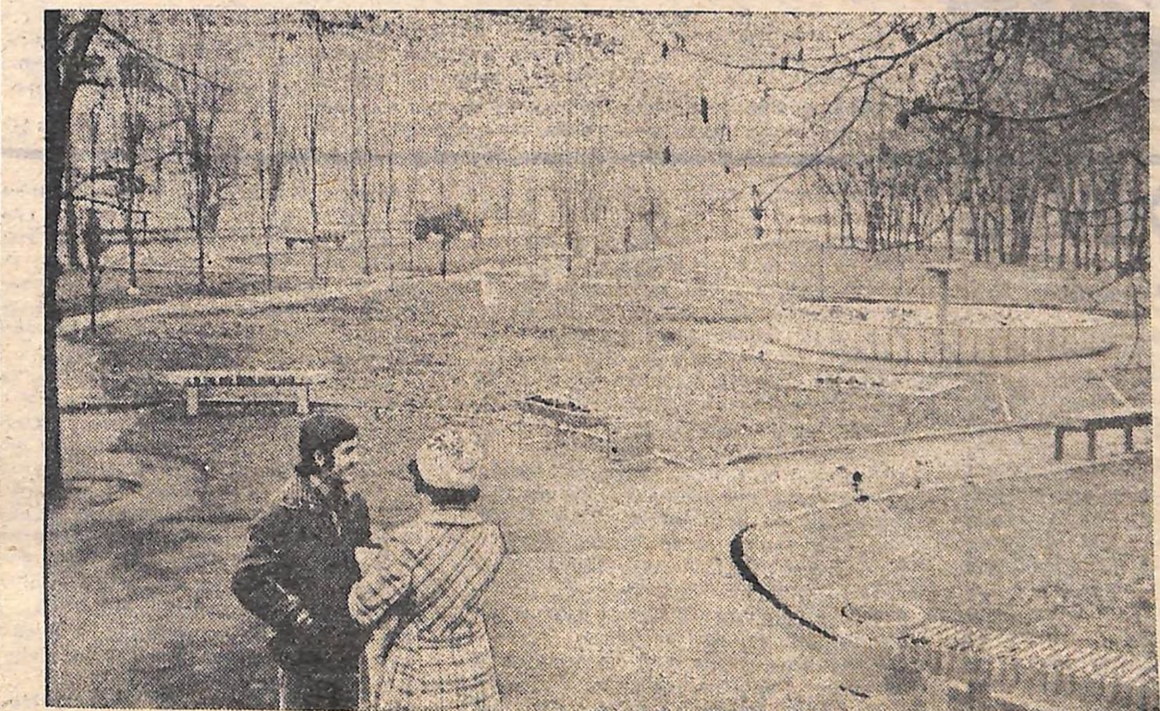
Такі ж листи прийшли на адресу другої, третьої та п'ятої груп, які трудилися в колгоспах імені Кулибишева та імені Чапаєва.

А ще вміють і люблять вони вчитися. Перший урок у першому навчальному році в училищі, як і всюди, був Ленінський. І називався він так: «Якість навчання сьогодні — висока ефективність у роботі завтра». Розуміють юні: багато що залежить від того, як навчатимуться вони в стінах цього закладу, як готуватимуть себе до самостійної роботи. І тому вчать. Дев'ять навчальних груп змагаються за звання кращої. Не просто стати переможцем у соціалістичному змаганні. Аж кращій групі буде присвоєно звання «Резерв бригад комуністичної праці». Ті, хто в майбутньому працюватиме по комуністичному, повинні й тепер бути такими — першими в навчанні, труді, громадсько корисній роботі, бути вимогливими до себе і товаришів, уміти допомогти в потрібну хвилину. Сьогодні попереду — учні першої, третьої та п'ятої груп.

Є така приказка: не відразу Москва будувалася. У Світловодському технічному училищі № 5 іще чимало проблем. Комплекс на 720 чоловік, куди ввійдуть навчальний корпус, майстерні, гуртожиток, ще тільки намічено спорудити. А поки що колектив відчуває деякі труднощі з технічним устаткуванням майстерень, з приміщеннями для житла. Тут він потребує допомоги від шефів, комсомольців міста. Але є впевненість: у стінах нового училища готують справжніх робітників з міцними теоретичними знаннями та практичними навиками, закоханих у свою професію, відданих робітничому класові.

М. ВЕНЦКОВСЬКИЙ
член корпусу «Молодого комунара».

М. Світловодськ.

За зразкове МІСТО

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» УЖЕ ПОВІДОМЛЯВ ПРО ТЕ, ЩО ПІДБИТИ ПІДСУМКИ ЗМАГАННЯ СЕРЕД КОЛЕКТИВІВ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ КІРОВОГРАДА ЗА СТВОРЕННЯ КРАЩОГО КУТОЧКА ВІДПОЧИНКУ. НЕВЕЛИЧКИЙ СКВЕР, РОЗБИТИЙ БІЛЯ КІНОТЕАТРУ «ХРОНІКА» ЧЕРВОНОЗОРІВЦЯМИ, ВИЯВИВСЯ НАЙКРАЩИМ. УМІ ПІРСУДЖЕНО ПЕРШЕ МІСЦЕ

НА ФОТО: КУТОЧОК ВІДПОЧИНКУ БІЛЯ КІНОТЕАТРУ «ХРОНІКА».

Фото В. КОВПАКА.

ГЕРОІВ НАШИХ ІМЕНА

ТОДІ, В СОРОК ПЕРШОМУ...

І коли з'явилися фашисти, застава вистояла, а потім очередами вирвалася з-під обстрілу, організовано останньою відійшла на лівий берег. І ось останній офіційний документ — підписаний начальником політичного управління військ НКВС СРСР дивізійним комісаром Мироненком зведення від 9 вересня 1941 року про бойову діяльність Ізмаїльського прикордонного загону по обороні міста Кіровограда в серпні-сорок першого року.

«Перед зайняттям Кіровограда гарнізон міста складався з Ізмаїльського прикордонного загону... З метою посилення гарнізону командування затримало прямуєму з фронту в тил одну танкову роту з несправною матеріальною частиною, взвод бронемашин, чотири протитанкові гармати, створило зводську роту з одиниць, що йшли в тил, включило до складу гарнізону зенітний дивізіон, бо Кіровоград зовсім не мав зенітних засобів...»

Силами загону організували евакуацію матеріальних цінностей, коштів банку. Товари і продукти, яких не можна було евакуювати, розклали місцевому населенню, підготували до висадження в повітря залізничний міст і підприємства міста. В обороні міста особовий склад загону показав себе витриманим, стійким. Незважаючи на малу кількість бійців гарнізону і посиленій артилерійській та мінометній вогонь, не було жодного випадку розпаду, безладної стрілянини чи втечі з поля бою.

Прикордонники на вогонь ворога відповіли вогнем і винятковою витримкою. В результаті боїв під Кіровоградом вночі утратили 500 солдатів і офіцерів, 7 танків, 10 артилерійських гармат.

(Закінчення.)

Поч. в №№ 137, 138, 139).

томашин і 15 мотоциклів...»

— Бої за Кіровоград були серйозним випробуванням для прикордонників. І вони його витримали. А далі — знову бої.

Бої, бої, бої... Під Кришчакми і під П'ятихатками. Під Дніпропетровськом і під Харковом. Усі, хто вцілів у тих боях, хто вирвався з ворожого оточення, билась потім у Сталинграді. Сталинградська битва — перелом війни. Фашистів і до цього добре били, а тут погнали. І разом з усіма військами рушив на захід 79-й прикордонний полк, охороняючи тили Сталинградського, Південного, 4-го Українського фронтів. З боями він дійшов до західного кордону. Багато його воїнів брали участь у переможному штурмі Берліна.

IV.

Як же склалася подальша доля учасників оборони нашого міста?

...25 травня 1942 року біля хутора Лозовеньок під Харковом загін разом з частинами 27-ї дивізії попав в оточення. Фашисти були певнені, що жоден радянський солдат не вийде живим з цього котла. Але на ранок 26 травня загін, внищуючи ворога, просунувся вперед на сім кілометрів і вийшов до хутора Садків. Увесь день вели розвідку боєм, а вночі було сформовано групу з бійців 1-го батальйону і штабних підрозділів.

Командиром групи призначили капітана Скляра, комісаром — політкерівника Лісуна. Прорив другої групи очолювали Грачов і Прибилов.

О 2-й годині ночі прикордонники пішли на прорив, щоб забезпечити вихід загону з оточення. В перші ж хвилини бою загинув капітан Скляр, а о 3-ій годині ночі, незадовго до виходу з оточення, від смертельного поранення в голову загинув підполковник Сава Гнатювич Грачов. Під час атаки прикордонників військкомові загону старшому батальйонному комісарові Івану Даниловичу Прибилову черга гітлерівського автоматника роздробила обидві

ноги. При спробах вивести командира і комісара з поля бою загинуло кілька сміливців, та загін продовжував битися.

Священі частини — бойовий Черволий прапор — зняли з дерева і під безперервним обстрілом 27 травня вивесли з оточення та переправили через Північний Донець начальник продовольчої служби загону технік-інтендант першого рангу Микола Заворухін, політкерівник Володін і ефрейтор Сергієнко. За цей подвиг Заворухіна нагородили орденом Червоної Зірки, а його бойових друзів — медалями «За відвагу».

...У багатьох боях брала участь зарахована військомом медсестрою 4-ї комендатури 79-го прикордонного загону Кіровоградська комсомолка Тамара Пилипівна Аксьонкіна. Під Кіровоградом двічі ходила з розвідниками в тил ворога, і поранені розвідники часом доставали медичну допомогу. Під Кришчакми вивесила з поля бою в укритті десятьох тяжкопоранених прикордонників, а коли під час атаки гітлерівців загинув командир підрозділу і настала критична хвилинка, вона сховала автомобіль загублого командира і з криком «Ура! За мною!» підняла бійців у контратаку.

Під час бою біля П'ятихаток між нашими й ворожими позиціями було побито радянський танк. Шляк веді по ньому німічний вогонь. Машину горіла Тамара, ризкуючи життям, сховала гвинтівку і вийшла до налянутого танка. Виходячи з відкритого вогню, вона завадила йому на рух і вивесила в тил.

У жовтні 1941 року за мужність і відвагу Аксьонкіну представили до нагородження медаллю «За бойові заслуги», але командувачій 6-ю армією генерал-майор (пізніше — Маршал Радянського Союзу) Родіон Якович Малиновський, проінтавши опис подвигів медсестри, у графі «Достоїнств нагородження» замість медалі власноручно написав: «орденом Червоного Прапора». У лютому 1942 року Тамару

прийняли кандидатом у члени ВКП(б), а в травні вола зі штурмовою групою пішла на прорив з оточення і загинула в бою разом з багатьма іншими прикордонниками. Іменем Тамари Аксьонкіної названо вулицю на Новолекській в Кіровограді, де до війни жила комсомолка.

...Через вогонь багатьох бива профшов політкерівник Олексій Лісуна. За себе і за загинувших товаришів йому понастало весті вогонь по сталійні фашистської Німеччини — Берліну. Тепер він живе в місті Душанбе. Колишній начальник штабу 97-го загону Гнат Степанович Афанасьєв у складі 2-ї сьвардійської армії брав участь у прориві Турецького валу, у штурмі під фашистів Єваторії, Севастополя, в штурмі Кенігсберга. Тепер він — старій підполковник у відставці живе в Москві.

Щеля зв'язання в зареє поселився і жив у Ярославлі полковник Іван Никифорович Бурмистров. 1982 року він помер.

У Харкові живе ветеран 79-го загону підполковник у відставці Д. А. Хохлов у Часті 3-ї Донецької області — колишній воїн М. В. Іванченко та І. С. Брижнєнко, в Молдавії — колишній начальник штабу однієї з комендатур М. Е. Вареников і прикордонник А. І. Чорний, у Вітебській області — кулеметник маневрової групи І. С. Саного та П. С. Кулемов.

ЦЕ і вся розповідь про три дні серпня суворого сорок першого року. Про три дні з історії обласного центру і про тих, хто грудьми став проти ворога, — хто віддав у діні Великої Вітчизняної війни своє життя за Батьківщину, за перемогу. Хай ця розповідь буде данною їхній світлій пам'яті. Пам'ять про героїв потрібна живим. І особливо тим, двадцятирічним, кому довірено сьогодні охороняти спокій і працю радянських людей.

В. ЧАБАНЕНКО, Інженер.

м. Кіровоград.

На фото: М. І. ЗАВОРУХІН.

Д О РЕДАКЦІЇ надійшов тривожний лист матері про виховання сина. Мати — на роздоріжжі. Що робити? Як урятувати сина від морального падіння? Що повинна зробити школа, а що — вона сама? Люди добрі, плаче її серце, допоможіть...

Лист схвилював громадськість, і читачі заговорили до матері щирими, правдивими словами.

Ми уявляємо собі, з яким нетерпінням мати чекає кожного наступного номера газети. Виправдаємо ж, друзі, її надії і сподівання, хоча й важко давати поради, не знаючи тих конкретних обставин і ситуації, що склалася в її сім'ї, а також причин втрати контактів зі школою та громадськістю.

...Того дня, як завжди, Олена Несторівна, вихователька групи подовженого дня (четвертий клас), прийшла до своїх вихованців на останній урок. І перше, що вона помітила, — у Саші Х. сумні-сумні очі. Він слухав учительську географію, але нічого не чув. І подумалось їй, що в сім'ї Саші знову неспокійно. Пізніше виявилось, що так воно й було. Вихователька твердо вирішила приступити до здійснення наміченої програми. Мусить же вона довести батькові, що Сашко добре вчитиметься навіть за несприятливих умов у сім'ї, навіть, коли батько, вдаючись до «зеленого змія», порушує її спокій!

І Олена Несторівна відводила певний час для роботи із Сашком у такій послідовності: читання знайомого тексту з добром малюнків за змістом прочитаного; читання незнайомого тексту із самостійним виконанням малюнків за змістом прочитаного (спочатку вихователька сама малювала, потім — рукою Саші, потім Сашко почав малювати самостійно); читання віршованого тексту перед класом і похвала вчительки за помітні успіхи (звернімо увагу: вчителька порівнює успіхи учня відносно його самого, тобто якби Саша став сьогодні порівняно з тим, яким він був учора); читання знайомого і незнайомого текстів і похвала в присутності батьків; суботні читання казок та оповідань у сім'ї відповідно до рекомендацій виховательки; створення сімейної бібліотеки з участю Саші і його батьків.

Намічену програму індивідуальної роботи із Сашею Х. вихователька здійснила протягом 1973—1974 навчального року.

Паралельно вона працювала і з батьком Саші.

На цьому закінчився (умовно, звичайно) перший етап педагогіки — індивідуальної роботи виховательки із Сашию. Потім почався наступний. Справа в тому, що вихователька розбудила у Саші

Дискусійний клуб «МК»
Діти ваші — чий клопіт?

Виступом відомого вихователя, директора Богданівської середньої школи імені В. І. Леніна, Героя Соціалістичної Праці, заслуженого вчителя УРСР, кандидата педагогічних наук І. Г. Ткаченка ми закінчуємо дискусію, викликану листом «На роздоріжжі...» («Молодий комунар» за 12 жовтня).

РОЗУМ І СЕРЦЕ — ЮНИМ

інтерес не тільки до читання, а й до відбиття в малюнках змісту прочитаного. І коли вже хлопчик навчався у п'ятому класі, вона ознайомила його з творчими роботами учнів, які пройшли школу прикладного мистецтва в учителя Бориса Івановича Мистецького.

Задум виховательки виявився вдалим: Саша з особливим інтересом дивився роботи учнів, котрих він знав особисто. Його схвилювала «Чапаєвська тачанка» Володі Марченка, викликали у нього роздуми композиції «Серце Данко» Люби Гончар та «Олександр Матросов» Миколи Савицького, а шкатулку «Дружба» Наталі Чорної він розглядав довго.

І коли ця своєрідна екскурсія закінчилась біля роботи Слави Миколаєнка «Хай завжди буде сонце», Борис Іванович, переконавшись, що Саша психологічно готовий до того, щоб спробувати свої сили, запропонував йому «на хвилинку» присісти до робочого стола, взяти в руки деякі інструменти і зобразити колосок пшениці. Саша навіть не помітив, як почав працювати. Коли перший варіант був готовий, Борис Іванович сказав: «У тебе, Сашо, золоті руки!». І не помилявся.

За два роки, навчаючись у V—VI класах, Саша Х. оволодів п'ятьма видами прикладного мистецтва: інтарсією, різьбою і випилюванням по дереву, мозаїкою соломкою, гравієм мистецтвом. Тепер він — незмінний учасник щорічної традиційної мистецько-художньої виставки в школі.

М И СВІДОМО навели один із прикладів, характерних для стилю роботи вихователя нашої школи, — серцем і розумом дійти до кожного вихованця, допомогти йому знайти себе і розкрити

повністю свої фізичні, моральні, інтелектуальні сили в певному виді праці, сказати про нього добре слово в школі, сім'ї і серед громадськості, активізувати сім'ю, створити в ній сприятливий клімат для повної духовного життя, допомогти дітям та батькам пережити радість колективної праці і морального задоволення від здобутих напруженою працею успіхів кожного.

З листа матері ми не побачили, що школа активно діяла у справі виховання її сина, а можливо, ця дія була такою, яка не дала практичних результатів. І тоді вирішено було рекомендувати матері іншу школу.

Приходять сумні думки: невже колектив учителів може видати «візу» на свою педагогічну неповноцінність? А як же мати, в чому суть і зміст її виховних впливів на сина?

Ось послухайте, мати, про що розповідали батьки наших вихованців на останніх батьківських зборах.

— Я вчу своїх дочок, — сказала колгоспниця Марія Т., — безкорисливою дружби, щоб вони завжди шукали і знаходили причину поділитися з подругами яблуком, цукерками, подарувати книгу чи сувенір, виготовлений власними руками. Чому у так роблю? Цього мене навчила моя мама. І мудрість я запам'ятала на все життя. Ось мамина наука: одного разу восени, коли я вчилася в четвертому класі, ми з сусідкою Олею попали під холодний дощ і кинулись бігом до нашої хати. Змогли, але веселі забігли в дім. Мама передодягла нас, напоїла теплим молоком, а проводжаючи Олею з хати, одягла її в мого нове пальто. Для мене це було так несподівано, що я розгубилася і почала плакати... Мама підійшла й лагідно промовила: «Не плач, доми, ми тобі купимо нове пальто, а хто ж Олі купить? Вона ж сирота...» Ось так благословила мене мама в життя — поділися з сиротою пайдорожкою для тебе рідчу, від цього ти сама станеш духовно багатшою.

— У нашій сім'ї, — розповів столяр Микола Іванович, — є одна трудова традиція: кожної суботи ми робимо генеральне прибирання своєї квартири, кожен член сім'ї (я, дружина і дві дочки) мають свій «квадратний метр» для прибирання. А коли закінчимо, то робимо взаємну перевірку на «знак якості».

З листа матері до редакції ми, читачі, не бачимо, які уроки життєвої моралі

доставляють її сини в сім'ї і чи є в сім'ї трудові градієнти, які, як відомо, становлять основу здорових моральних стосунків дітей і їхніх батьків.

Молодшому синові, котрий викликає тривогу у матері, пішов одинадцятий рік. Це означає, що він вступає у перший період підліткового віку. Чи враховують ці обставини мати і школа?

А підлітковий вік багатий своїм «підводним камінням». Як твердить В. О. Сухомлинський у своїй книзі «Навчання громадянина», саме в підлітковий вік наші вихованці від світу речей переходять у світ ідей, вони прагнуть пізнати себе, своїх товаришів, визначити своє місце в колективі, охоче беруться за найскладніші завдання (в їхній уяві — безліч проблем, причому найбагатродніших), хоча не мають іще достатнього запасу фізичних, моральних та інтелектуальних сил, щоб їх успішно розв'язати практично і пережити радість перших справжніх відкриттів.

Нам хочеться вірити, що школа і мати знайдуть спільну мову в ім'я сина-Людина. В цьому їм допоможуть і мудрі книги з питань виховання, і мудрість колективного досвіду. І почнуть вони з малого, але вагомого:

— одинадцятирічний син нашине одне речення про свою Батьківщину, розв'яже найпростішу задачу, принесе в школу книгу, яку він прочитав, і прочитає те місце, яке його схвилювало, а йому скажуть: «Ле ти зробив сьогодні, а завтра ти зробиш більше, бо треба йти в ногу з товаришами класом, школою, суспільством»;

— виключать зі свого ажурку ті слова, що принижують його гідність, а на їхнє місце поставлять слова, які допоможуть йому повірити у свої сили — моральні й розумові, повірити, що, напевні, дорослі його зрозуміли і не будуть (!) вимагати від нього зрости таким, щоб зручно і спокійно їм жилося, а навпаки, будуть посправжньому переживати і його успіхи, і його невдачі.

Будемо ж пам'ятати, що кожна дитина — це Людина з великої літери, якою починається книга життя.

І. ТКАЧЕНКО,

директор Богданівської середньої школи імені В. І. Леніна, Героя Соціалістичної Праці, заслужений учитель УРСР, кандидат педагогічних наук.

Знам'янський район

СПОРТ СПОРТ СПОРТ

Буває так: фізкультурні працівники, звертаючи увагу на відстаючі колективи, менше бувають у кращих. Там, мовляв, і так усе добре — нічого контролювати таких, там люди відповідальні, самі справляються. Але ж і у пересередовиків є свої проблеми. Розв'язати їх так само не легко, як і у відстаючих. І нерідко вчорашній чемпіон відходить у число крайніх. Якщо ж постійно підтримувати правофлангових, допомагати пропагувати їхній досвід, «перелому» не буде. Бо там, у тих, на кого ми надіємося, знають: їм довіряють, на них ривляються інші.

Наприклад, колектив фізкультури Користівської середньої школи. Ми знаємо, що про розвиток спортивно-масової роботи тут дбають і директор І. А. Чалапко, і вчитель фізкультури П. І. Якунін, комсомольські активісти, весь ледколектив. Тож у перші місяці стартів за нормативами нового комплексу ГПО користівці були в числі тих, хто потурбувався і про масовість, і про якість підготовки значківців.

Але зробити ще ширший крок вперед зважало відсутність зразкових спортивних споруд. І тоді ми звернулися до шефів, робітників Користівського відділення «Сільгосптехніки», щоб вони допомогли школі. Невдовзі тут появилися стрілецький

тир, навчальні класи і кабінети, на будівництво та обладнання яких було витрачено понад 35 тисяч карбованців. Разом із шефами на будівельні майданчики вийшли вчителі, батьки, комсомольські і фізкультурні активісти, старшокласники. Обладнали футбольне поле, легкоатлетичний і гімнастичний комплекси, сектори для баскетболістів, волей-

Змагання на призи героїв-земляків, легкоатлетичний крос «Золота осінь», спортивні поєдинки «Салют Перемоги» були своєрідною складовою частиною пропаганди фізкультури і спорту серед шкільної молоді.

Традиційними стали в школі вечори спортивнослави. На них іде розмова про досягнення радянських спортсменів на чем-

кунди. Цей комсомолец виконав норматив третього спортивного розряду, став чемпіоном району. А його товариш по команді Валерій Гладушко був найсильнішим на районних та обласних змаганнях з плавання. А коли майстерністю мірялися допризовники району, він теж був першим — 22 рази підтягнувся на перекладині.

У школі фінішувала спартакіада, присвячена 59-м роковинам Великого Жовтня. На старті вийшли 186 учнів. Знову точилися поєдинки з багатоборства ГПО, змагалися волейболісти, баскетболісти, тенісисти, футболісти. В ході спартакіади спортивні секції поповнилися здібними фізкультурниками. І тепер є ще міцніший фундамент для зростання майстерності спортсменів. Головний девіз у школярів: «Кожен комсомолец, кожен учень, стань значківцем ГПО, спортсменом-розрядником!».

Ось чому цей колектив фізкультури ми ставимо за приклад іншим.

В. КРАСНИКОВ, голова Олександрійського районного спортивного комітету.

ГПО НА МАРШІ

ВСЕ ПЛЮС ЕНТУЗІАЗМ

болістів, гандболістів. Тепер можна було планувати ще більш масові змагання, і найцікавішими були поєдинки з багатоборства ГПО, «Старті надій».

Визначилися найсильніші в кожному класі. А потім загальношкільні змагання. Петро Іванович Якунін щоразу відзначає своїх громадських фізоргів — Сергія Кушніренка, Івана Лисака, Аллу Коваленко. Це вони були першими його помічниками в організації спортивно-масової роботи. Як кращі спортсмени, вони допомагали тим, кому було важко виконати нормативи ГПО.

підприємств, на Олімпійських іграх. Тут же вшановують і кращих спортсменів школи.

Тільки в цьому навчальному році з 208 фізкультурників школи 138 стали значківцями, 98 розрядниками. Десятикласник Вячеслав Цехоцький — чемпіон школи зі стрибків у довжину, штовхання ядра, семикласник Валерій Рахубовський — багаторазовий чемпіон з багатоборства ГПО. Ось результати десятикласника Вячеслава Зеленського: 100-метрову дистанцію він долає за 12,1 секунди, кілометровою — за 3 хвилини 2 се-

Нещодавно в гостях у кіровоградців побував відомий актор Володимир Короткий. Глядачі пам'ятають його дебют у кінофільмі «Людина — амфібія» (тричі відзначений на міжнародних фестивалях, він демонструвався в 96 країнах світу). Відомі актор створив яскраві образи в багатьох спектаклях Московського драматичного театру імені К. С. Станіславського і в таких картинах як «Діти Дон-Кіхота», «Багато галасу даремно», «Визволення». Перед прем'єрою фільму «Переможець» у кінотеатрі «Комсомолец», в якому артист зайнятий в одній з головних ролей. В. Короткий зустрівся з глядачами. (На фото). Володимир Короткий побував також у Знаменці та Олександрії. Фото В. КОВПАКА.

УВАГА!

КОНКУРС ПРОДОВЖЕНО!

7 жовтня цього року «Молодий комунар» надрукував умови відкритого конкурсу молодих архітекторів та будівельників м. Кіровограда на ескізний проєкт оформлення скверу імені Ленінського комсомолу, набережної річки Інгулу в районі торговельного центру, а також куточків відпочинку. Останнім днем подачі проєктів було визначено 20 листопада.

На прохання багатьох учасників, строк конкурсу продовжено до 15 грудня цього року. Після цього дня конкурсних робіт оргкомітет не приймає.

Оргкомітет.

«НАС БУЛО ВЖЕ 2000»

ФАКУЛЬТЕТ ФІЗВИХОВАННЯ КІРОВОГРАДСЬКОГО ПЕДІНСТИТУТУ ІМЕНІ О. С. ПУШКІНА ВІДЗНАЧИВ СВОЄ ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ

Вправи з обручем виконує Л. ГУСЬ.

Фото Л. РІЗНИЧЕНКА.

Наталя Терещенко минуло вісім років, коли на неї звернув увагу Едуард Посинович Нечай. У нього, тренера дитячо-юнацької спортивної школи «Зірка», було немало здібних дітяток. Але Наталя краще за інших уловлювала й осмислювала найтонші нюанси елементів спортивної гімнастики. Тренер «прогнозував» їй великі перспективи.

І коли кілька років тому Едуардові Посиновичу запропонували роботу в Магдаляніській області, він перед від'їздом з Кіровограда сказав Наталі:

— Впевнений, що з себе вийде гімнастка високого класу. Було б добре, якби ми працювали разом.

Як же треба любити гімнастику, кірвати у свого наступника, щоб погодитися на таке її, учениці третього класу! Наталя разом з батьками погодилася і невдовзі стала жителем селища Усть-Омчуг у Далекому Сході.

Вихователь і вихованка не помилилися одне в одному. Талановитий тренер «відкрив» справді талановиту гімнастку. Торгів семикласниця Наталя Терещенко стала переможницею молодіжної першості країни за програмою кандидатів у майстри спорту. А у вересні минулого року в багачині Наталя та її тренер в Кіровограді, де проходили розіграш Кубка країни зі спортивної гімнастики серед молоді.

Ці змагання були оглядом олімпійських надій, тому на них приїхали знамениті гімнасти чемпіони світу в Олімпійських іграх, заслужені майстри спорту Юрій Титов, Лариса Латиніна, Поліна Астахова. Мілія Іванова фахівці зі спортивної гімнастики Наталя Терещенко виступаючи перед ними за програмою майстрів спорту, показала найскладніші елементи і композиції. А коли змагання закінчилися, з рук Лариси Латиніної вона одержала нагороду за друге місце в гімнастичному багатоборстві. Нашу юну землячку зарахували кандидатом у збірну команду країни, що виступатиме на Олімпіаді 1986 року в Москві.

Нагадаймо ми про не у зв'язку з двадцятиріччям факультету фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, вивушкиником якого є Едуард Посинович. Він не зміг побувати на святі, що відбулося з цього приводу в Кіровограді, — готує Наталя до міжнародних змагань. Але на зустріч з минулими студентами, з викладачами прибуло багато з тих двох тисяч вивушкиників, що працюють у різних кінцях країни.

Свідьки цікавих зустрічей, спогадів! «Першодікривачі» факультету пам'ятають, коли вони мали лише баскетбольний зал, наповнений меншим від стандартного, невеликий гімнастичний зал, примі-

тний стадіон. А тепер у новому корпусі «разковий ігровий зал для баскетболу, волейболу і ручного м'яча, зал музично-ритмічного виховання та художньої гімнастики, зал загальнофізичної підготовки, великий зал спортивної гімнастики. Збільшилася кількість лабораторій та кабінетів, обладнаних сучасним устаткуванням.

А поруч нового корпусу розкинувся сучасний відкритий спортивний комплекс: стадіон з футбольним полем, гумовобитумною біговою доріжкою та легкоатлетичними секторами баскетбольний і гандбольний майданчики. Щороку студенти проводять літо в навчально-тренувальному таборі, об'єднаному в районі міського пляжу на Новомиколаївці.

Багато ветеранів тиесили руки першим викладачам факультету: ініціатором В. Я. Ушакову, завідуючому кафедрою М. В. Гасману, О. Г. Циганенку, М. К. Работній ушало, що в складі педагогічного колективу — 18 колишніх студентів, доктор медичних наук, шість кандидатів наук і докторів.

Найважливішим підсумком двадцятирічного існування факультету є його внесок у якісні зміни спеціалістів фізичного виховання. Якщо під час його відкриття в школах області було лише до тридцяти вчителів з вищою спеціальною освітою, то нині вони є майже в усіх загальноосвітніх школах Кіровограда, в багатьох школах області.

Понад сто майстрів і кандидатів у майстри спорту підготовлено в стінах факультету і нині серед студентів чимало володарів вищого спортивного титулу. Це — Людмила Башук, Лариса Гусь, Надія Руденко, Тамара Фролова, Олександр Редозубов, Ольга Фещук, відмінники навчання Тетяна Осадченко, Олександра Солоха та інші. Саме вони становлять ядро факультетських команд, котрі мають солідні здобутки. Неодноразові призерами першості педагогічних вузів України і Республіканської ради товариства «Буревісник» є команди художньої та спортивної гімнастики, баскетболістки факультету. Високі досягнення на обласних і місцевих змаганнях показують легкоатлети, волейболісти, велосипедисти, бочі, класичного стилю, представники інших видів спорту.

Відзначити свій ювілей вивушкиник факультету зібрався в міському Будинку культури імені Компанійця. Свято тривало на факультеті фізичного виховання. Знову були сподоби про радисті зміни за 20 років. Кращі спортсмени виступили з показовими програмами, точилися шкільні гандболісти, волейболісти, спільно майстерність демонстрували гімнасти.

П. ГРЕШАНОК.

ВЕЧІР ПІСНІ

Того вечора Палац культури імені Компанійця був переповнений. Афіші сподівалися: відбудеться творчий звіт-концерт самодіяльних композиторів Кіровоградщини.

Саме для пропаганди і популяризації кращих пісень нашого краю у плані Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих, присвяченого 60-річчю Великого Жовтня, і було влаштовано творчий звіт-концерт самодіяльних композиторів Кіровоградщини: Володимира Скляра з Олександрії, Олександра Іванова з Вільшанки і Дмитра Валуци з Но-

воукраїнки. Діяльну участь у підготовці і проведенні концерту взяли обласні будинки народної творчості та художньої самодіяльності, обласне об'єднання самодіяльних композиторів та обласне відділення Музичного товариства УРСР.

У концерті взяли участь самодіяльний народний хор «Веселка» Олександрійського електромеханічного заводу, лауреат республіканського огляду-конкурсу дитячої самодіяльності хор «Соловушка» обласного Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна, вокальний ансамбль, тріо, дуети і солісти Вільшанського та Новоукраїнського районних будинків культури.

Л. МИКОЛАЄНКО.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

КІРОВОГРАДСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 6 ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на спеціальності: слюсар-інструментальник, слюсар по ремонту промислового устаткування, столяр, слектрозварник, електромонтер по експлуатації промислового устаткування.

Строк навчання: для звільнених у запас із рядів Радянської Армії — 8 місяців; для осіб, які мають освіту за 9—10 класів і не призвані на службу в Радянську Армію, — 10 місяців. Успішним виплачують стипендію в розмірі 30 карбованців, відмінникам навчання — 37 карбованців 50 копійок, звільненим у запас, укомплектованим в окремі групи, — 60—70 карбованців на місяць.

За виконані роботи в процесі виробничої практики учні одержують 33 проценти від заробленої суми.

Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

Навчання в училищі кожний учень може поєднувати з навчанням на підготовчих курсах для вступу до інституту.

Ті, хто закінчив училище з відзнакою, мають право вступати на вечірній відділ інституту поза конкурсом. Початок занять з 10 січня 1977 року.

До заяви слід додати документ про освіту, свідоцтво про народження, паспорт, військовий квиток чи приписне свідоцтво, 6 фотокартки розміром 3x4 см, довідку з місця проживання і про склад сім'ї. Звертатися на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. Денабрівців, 26. Телефон 2-35-31, 2-50-20.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ м. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліниї, 2.